

จนอิจิกับคอร์ปัส แคลโลซัม ในตอนที่มีการกระจัดเท่ากับศูนย์

(เรื่องสั้นรางวัลยอดเยี่ยม นายอินทร์อะวอร์ด ประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๖)

คนเราไม่ควรจะเกลียดอะไรโดยไม่มีสาเหตุ ไม่ควรจะมีอคติกับ
สิ่งตรงหน้า ผมหลอกตัวเองว่าผมเป็นคนใจกว้างมาโดยตลอด
จนได้มาพบกับต้นบอนไซกระถางนั้น บอกไว้เลยนะ, ถ้าถามผม
ตอนนี้ ผมกล้าพูดได้เต็มปากว่า *ผมเกลียดมันที่สุด!*

เช้าวันพฤหัสบดี ผมตื่นขึ้นมาช่วงสายๆ ฝ่าฝืนเปิดทิ้งไว้
ไม่มีแดดแยงตา อากาศเย็นสบาย ไม่ร้อนไม่หนาว เหมาะแก่
การพักผ่อนอย่างยิ่ง

เชื่อว่าไม่มีงานต้องทำ เมื่อคืนก่อนผมเร่งปิดเล่นนิตยสาร
ตรวจต้นฉบับจนถึงตีสาม เช้านี้ผมจึงขอลาพักครึ่งวัน เรื่อง
แบบนี้เกิดขึ้นแทบทุกเดือน มักจะมีหนึ่งวันเสมอที่ผมได้ใช้เวลา
ครึ่งเช้าอยู่ที่บ้าน

หลังจากบิดขี้เกียจ ผมเดินไปห้องครัว ตีมน้ำหนึ่งแก้ว
หยอดขนมปังลงเครื่องปั่น ระหว่างรอผมอ่านหนังสือพิมพ์
กรอบเช้า ไม่มีพาดหัวข่าวใดน่าสนใจพอจะหุ่่มกำลังอ่านอย่าง

เอาเป็นเอาตาย ชาวส่วนมากหน้าตาเดิมๆ ต่อให้ไม่ต้องอ่านก็พอจะจับทางได้ไม่ยาก ผมพับหนังสือพิมพ์เก็บ ตั้งไฟต้มน้ำสำหรับชงชา ใส่น้ำตาลสองก้อน นั่งจิบชาอยู่ที่โซฟาตัวโปรด ตั้งใจว่าจะใช้เวลาตลอดทั้งเช้าตามลำพังด้วยการไม่ทำอะไรให้มากนัก สงวนพลังอันน้อยนิดให้คงอยู่ไม่ให้ระเหยหาย เต็มพลังด้วยชาลิ้นจี่และขนมปังกับเนยถั่ว เคล็ดลับการประจุพลังงานใหม่สำหรับใช้ไปตลอดเดือนหน้า

ไม่ใช่แค่บ้านเท่านั้นที่ผมได้ครอบครอง ถนนข้างนอกนั้นก็ด้วย บรรยากาศสงบแสนสุข แทบไม่มีรถวิ่งผ่านสักคัน คนส่งนมทำงานขยันขันแข็งหลังอาณจักรยาน แ่นละ, จักรยานไม่มีเครื่องยนต์ ไม่มีเสียงรบกวนให้หนวกหู ผู้คนออกไปทำงานกันหมด รวมทั้งภรรยาผมก็เช่นกัน

ผมทิ้งตัวจมลงไปใบบาะ ครึ่งร่างจมลึกเหมือนอยู่ในหล่มโคลนดูด กตริโมตที่วี ไม่กี่วินาทีถัดมา ห้องเงียบสงบกลับมีชีวิต บรรยากาศอืดอาดถูกทำลายด้วยเสียงและแสงวูบวาบ ความสดใส่คึกคักเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วคล้ายเดินเข้าห้องใหม่ เมื่อใดที่ผมต้องทานอาหารเข้าตามลำพัง ผมจะทำเช่นนี้เสมอ

ภาพในจอโทรทัศน์ -- นักพยากรณ์อากาศสาวกำลังร้ายชื่อเมืองต่างๆทั่วทุกมุมโลก บอสตัน ปารีส มิวนิค มิลาน ซิดนีย์ ชื่อพวกนี้ฟังได้ไม่รู้เบื่อ ผมชอบฟังชื่อเมือง สำหรับคนอายุอย่างผม ชื่อเปรียบได้กับคาถาทางสัญลักษณ์, พยางค์สั้นๆไม่กีพยางค์กินความนับไม่ถ้วน ประสบการณ์และภาพชินตามากมาย ถูกลากออกมาจากห้องแห่งความลับ กล่าวคือ ปารีสสำหรับผมไม่ใช่ชื่อเมือง แต่แปลว่าห่อไอเฟล ความรัก แล้วก็มาทาง

ส่วนของภรรยาผมเป็นห่อไอเฟล ชาแนล จีวองซี ลองดมมบี แล้วก็สุนัขพันธุ์ชิวาวา (ผมพยายามบอกเธอว่ามันเป็นพันธุ์จากเม็กซิโก แต่เธอไม่เคยฟัง!)

ผมบิขนมปังเข้าปาก จิบชาตามเพื่อล้างปาก กตริโมต ย้ายช่องไปเรื่อยๆ รายการโทรทัศน์ช่วงสายมีอะไรน่าสนใจมาก อย่างน้อยก็สนุกกว่าอ่านหนังสือพิมพ์อยู่มากโข นี่ในความคิดของผมเองนะ รายการหลากรสแทบไม่ซ้ำกันในแต่ละช่อง ภาพยนตร์จีน ซีรีส์ญี่ปุ่น รายการทำอาหาร รายการสุขภาพ รายการคุยข่าว บทวิเคราะห์ตลาดหุ้น ทั้งหมดมีให้เลือกดูได้ตามสภาพอารมณ์ที่แตกต่าง ยิ่งไปกว่านั้นบรรยากาศโดยรวมของโฆษณา ก็มีสีสันและโทนเสียงที่สดใส ผมปล่อยให้เสียงไหลเข้าสู่ไปเรื่อยๆ แต่กันไว้เพียงเท่านั้น ไม่เก็บคำพูดใดไปคิดต่อ หากมองในมุมนี้ เสียงรายการโทรทัศน์ก็ให้ความอภิมภยไม่ต่างจากเสียงดนตรีเท่าไรนัก

อย่างที่บอกไป ผมไม่ต้องการคิดอะไรทั้งสิ้น ทำอะไรก็ได้ ที่เป็นการผ่อนคลาย ช่วงบ่ายผมต้องเข้าประชุมสำหรับแนวทางของนิตยสารฉบับเดือนหน้า มีเวลาให้คิดอีกมากนัก ถึงตอนนั้นไม่ว่าจะไม่อยากคิดสักเพียงไรก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

หลังจากจัดการกับอาหารเช้าที่เหลือจนหมด ผ่อนมดกล้ามเนื้อที่แน่นตึงให้คลายตัว บีบขวดขมับ สูดรับพลังจากอากาศรอบกายให้ได้มากที่สุด นอกหน้าต่างมีเสียงเลื่อยไฟฟ้าลอยมาเข้าสู่ ผมเหลียวมองออกไปเพื่อหาต้นตอของเสียง แต่ก็ไม่มีทางเห็นหรอก แค่นำไปตามสัญชาตญาณ กรอบภาพที่เห็นจากหน้าต่างไม่เคยเปลี่ยนรูปมานานหลายปีแล้ว แท่งเสาไฟฟ้าคอนกรีต

ตั้งตระหง่าน ระเบียบบ้านตรงข้าม และราวตากผ้าที่อุดมไปด้วย
ชุดชั้นในสลักสีเหมือนทุ่งดอกกลี

เป็นตอนนั้นเองที่ผมสังเกตเห็นถึงความแตกต่าง เข้านี้ผม
ไม่ได้ทำตามลำพัง บริเวณขอบหน้าต่างมีกระถางต้นไม้ที่ไม่เคย
เห็นวางอยู่ ที่แรกผมนึกว่าผมเข้าใจผิดไปเอง ปกติแล้วที่ขอบ
หน้าต่างไม่เคยมีอะไรวางไว้อยู่เลย ผมชอบไปยืนฟังขอบหน้าต่าง
เหม่อมองวิวทิวทัศน์นอกบ้านเป็นประจำ ผมสอบถามความทรงจำ
ในใจเพื่อให้แน่ใจว่าเมื่อวานไม่มีอะไรวางอยู่ (เท่าที่นี้ก็ออกคือ
ไม่มี) ผมเพิ่งมองขอบหน้าต่างอีกรอบ สิ่งนั้นยังคงตั้งอยู่ที่เดิม
แสงแดดส่องผ่านชั้นเมฆเงาแนวที่ขอบกระถางให้บรรยากาศ
ชวนฝัน ต้นไม้ในกระถางกระดิกกิ่งตอรับการมาเยือนของผม
มันพยายามโบกมือแล้วทักทายอย่างพินอบพิเทา “เอ๋อ...สวัสดิ์นะ
ขออาศัยอยู่ด้วยคนสิ” มารยาทดีงามยอดเยี่ยม แล้วจะให้ผม
ตอบกลับว่าอะไรหรือ

ผมยืนพินิจหลักฐานวัตถุเบื้องหน้าโดยละเอียดอยู่ราว
ห้านาที ก่อนลงความเห็นกับตัวเองว่ามันคือต้นบอนไซ ต้นไม้
ขนาดจิ๋วยืนสงบนิ่ง ลึนคำทักทายมันสงบปากบึ้งเงียบเชียบใน
กระถางเซรามิกทรงสี่เหลี่ยมคางหมูสีขาวมันวับ ตัดด้วยริบบิ้น
สีแดงผูกอยู่รอบกระถาง ต้นไม้สูงราวไม้บรรทัดครึ่ง เอียงในองศา
ที่พอเหมาะ ต้นบอนไซขนาดกะทัดรัดให้บรรยากาศเหมือนหนึ่งจีน
กำลังภายใน พุ่มใบได้รูปร่าง เกาะกลุ่มสามัคคี ใบขนาดเล็กจิ๋ว
ปลายเรียวแหลมคล้ายเข็มมรกต รอบต้นไม้มีก้อนกรวดขนาดเล็ก
โรยไว้ ทุกอย่างดูสมจริงหมดจดสมบูรณ์แบบ

ยกเว้น ขนาด

ถ้าการคาดคะเนของผมไม่ผิด ต้นบอนไซน่าจะถูกนำมาวางไว้ที่ห้องนั่งเล่นหลังจากที่ผมออกไปทำงานเมื่อวาน ผมมั่นใจว่าไม่เห็นมันก่อนออกจากบ้าน คืนก่อนตอนที่ผมกลับมา ภรรยาขึ้นนอนแล้ว ผมเดินผ่านห้องนั่งเล่น เข้าห้องนอนโดยไม่ได้เปิดไฟ ถึงผมจะมองไม่เห็นมัน แต่คาดว่าต้นบอนไซก็น่าจะอยู่ตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว

ไม่มีสัญญาณใดบอกล่วงหน้ามาก่อน ทำไมถึงมีต้นบอนไซอยู่ในบ้านได้ สิ่งมีชีวิตขนาดเล็กที่จับจองพื้นที่ในบ้านที่ผมยังผ่อนไม่หมดเลยด้วยซ้ำ ตอนนี้ผมอาศัยอยู่กับภรรยาสองคน ถ้าต้นไม้ไม่ใช่ของผมก็ต้องเป็นของเธอ

เป็นไปได้ว่าเธออาจจะต้องการต้นบอนไซเพื่อเพิ่มบรรยากาศ แต่ว่าทำไมต้องเป็นต้นบอนไซ ผมไม่ค่อยรู้เรื่องพวกนี้สักแต่ต้นไม้ก็ควรจะนำไปปลูกลงนอกบ้านไม่ใช่หรือ อีกอย่าง เธอไปซื้อต้นไม้ที่ดูราคาแพงแบบนี้มาจากไหน (ผมเคยได้ยินว่ามีคนซื้อขายต้นบอนไซกันในราคาหลายแสนบาท) แม้ว่าขนาดของมันจะไม่ใหญ่มาก แต่ถ้ารวมกระถางเซรามิกเข้าไปแล้วน้ำหนักก็ไซ้ย่อย เธอขนมันมาไว้ที่บ้านด้วยตัวคนเดียว ไม่มีการถามผมสักคำ อาจฟังดูเห็นแก่ตัว แต่เรื่องนี้เป็นประเด็นที่ไม่ชอบใจเอาเสียเลย

แม้ว่าจะดูเหมือนไม่ใช่เรื่องใหญ่โต ความรู้สึกของผมบอกว่าเรื่องนี้จะจุดเริ่มต้นของอะไรบางอย่าง ผมบอกไม่ได้ว่าคืออะไร แต่ก็คงไม่ใช่เรื่องที่ตลก ผมกระสับกระส่ายร้อนรนไม่อาจสงบใจให้หนึ่งได้ เดินเข้าห้องโน้นออกห้องนี้ วิ่งพล่านราวกับลูกสุนัขเสียสติ แหกที่ไม่ได้รับเชิญยืนอยู่ตรงนั้น พร่ำบอกประโยคเดิม “สวัสดิ์นะ ขออาศัยอยู่ด้วยคนสิ” ผมแทบจะ

เป็นบ้า ได้โปรด, หยุดเสียที ยิ่งจ้องมองท้องไส้ก็ยิ่งบิดมวน
ปั่นป่วน ค้นไปหมดทั้งตัว

เรื่องแบบนี้เคยเกิดขึ้นมาก่อนหน้านี้แล้ว เป็นเรื่องที่เกิดขึ้น
เมื่อหลายปีก่อน ช่วงหลังแต่งงานไม่นาน ตอนนั้นเป็นลูกสุนัข
พันธุ์ชิวาวา ผมไม่ได้อยากนึกถึงเรื่องราวเก่าเก็บที่ไม่มีประโยชน์
โดยเฉพาะเรื่องตอนที่เราผัดใจกัน เป็นเรื่องยากที่จะอ้างอิงเรื่อง
ใดๆโดยไม่มือคดติ ผมไม่ได้บอกว่าผมเป็นฝ่ายถูกและภรรยา
เป็นฝ่ายผิด ประเด็นคือผมเป็นโรคภูมิแพ้ การเลี้ยงสุนัขจึงเป็น
เรื่องที่เป็นไปไม่ได้ วันนั้นผมกลับบ้านราวสามทุ่ม พบอุปกรณ์
เลี้ยงสุนัขครบชุดวางเรียงอยู่บนพื้นห้อง ปลอกคอกหนังสลักชื่อ
'เจ้าขาว' (คิดดูสิ! แม้แต่ชื่อผมก็ยังไม่มีส่วนร่วมตั้ง) ที่มุมห้อง
มีกลิ่นแอมโมเนียจางๆ ผมโมโหเป็นพื้นเป็นไฟที่เขานำสุนัข
มาเลี้ยงโดยไม่ปรึกษา เราทุ่มเถียงทะเลาะกันอย่างรุนแรง ผม
อธิบายทุกเหตุผลอย่างสุดความสามารถ ท้ายที่สุดเธอยอมแพ้
ยกสุนัขไปให้เพื่อนอีกคนดูแล

ผมไม่ได้ต้องการจะตำหนิเธอในเรื่องนั้น หากผมจะต้อง
เล่าเรื่องให้ใครฟัง ผมจะพยายามเกริ่นก่อนเสมอว่าไม่มีใครผิด
สาเหตุที่ผมโมโหส่วนหนึ่งก็เป็นเพราะตัวผมเอง ผมไม่ชินกับ
การเปลี่ยนแปลงแบบฉับพลัน เรื่องธรรมดาของมนุษย์ ทุกคน
มีตำหนิอยู่แล้ว ทั้งผมและเธอก็เชื่อว่าดีเลิศเลอ ความผิดพลาด
มากมายเกิดขึ้นเข้าไปข้ามานเวียนไม่รู้จบ เรื่องธรรมดาของโลก
แต่ก็นั่นละ, สิ่งเหล่านั้นเป็นสาเหตุให้เราเติบโตขึ้น ผมถือเสียว่า
นี่เป็นหนึ่งในวิธีการเตือนใจ และพยายามที่จะก้าวผ่านมันไป

หลังจากเหตุการณ์ในครั้งนั้น เราพยายามเข้าใจกันมากขึ้น

และกำลังไปกันได้ดี แต่ตอนนี้ผมเริ่มไม่เข้าใจเธอขึ้นมาอีกครั้ง คำถามแถมมุมใหม่ในชีวิตคู่เกิดขึ้นได้เสมอ

จริงอยู่ว่าผมอาจจะเป็นคนขึ้นน้อยใจ ในกรณีของสุนัข ชีวิตามีเหตุผลที่พอจะยกมาอ้างได้มากมาย เรื่องที่น่าคิดก็คือ หากผมไม่ได้เป็นโรคมุมิแพก็ไมอาจทราบได้ว่าเรื่องจะจบลงเช่นไร เมื่อไม่มีไฟที่ได้เปรียบ การทะเลาะอาจกินเวลายาวนานและรุนแรงกว่านั้นมากโข

จุดที่สร้างความแตกต่างอีกอย่างได้แก่ความมีชีวิตกับความไม่มีชีวิต การใช้ชีวิตกับสิ่งที่ไม่ชอบชั้หน้านั้นไม่ก่อให้เกิดความสุขใดๆ หากสิ่งนั้นเป็นสัตว์ที่มีชีวิต ผมอาจจะพอแสดงกิริยาเกรี้ยวกราดออกไป สิ่งนั้นจะเข้าใจการกระทำของผม รู้ตัวว่า มันไม่เป็นที่ต้องการในบ้านหลังนี้ ทางที่ดีควรอุปเบียดตัวเองออกไปจากวิมานสถานของข้าพเจ้าเสีย หากแต่ถ้าสิ่งนั้นเป็นต้นบอนไซ ไม่ต้องสงสัยเลย ต่อให้ผมสรรหาคำด่าที่เจ็บแสบ ตะเบ็งเสียง ตะโกนสักเท่าไร มันก็คงไม่เหี่ยวเฉาเหงามองลงไปได้ ความรู้สึกต่อต้านจำต้องเก็บไว้ในส่วนลึก อัดสูมในอ้อมกรอวัน แก่แก่น

ผมตั้งใจจะโทร.ไปสอบถามเรื่องราวจากภรรยาให้รู้เรื่อง แต่ก็หยุดความคิดเอาไว้ ถ้าเธอมีอะไรอยากจะบอก เธอก็คงโทร.มาแล้ว ผมไม่เอายากรบกวนเธอระหว่างงาน ไว้ค่อยคุยเรื่องนั้นกันทีหลังก็ได้ คิดแบบนี้ได้เพียงครู่เดียวโทรศัพท์มือถือผมก็ดังขึ้น ผมเดินไปหยิบโทรศัพท์บนโต๊ะมารับ

“ฮัลโล นินั่นเองนะ” เป็นเสียงภรรยาผม “คุณออกจากบ้านรึยังคะ”

ผมเงยหน้ามองนาฬิกาเหนือหัว -- อีกห้านาทีสิบเอ็ดโมง
“ยังเลยละ แต่ก็กำลังจะไปอาบน้ำแล้ว”

“พอดีเลย คุณเห็นจูนอิจิแล้วใช่ไหม วานคุณช่วยรดน้ำ
ให้จูนอิจิหน่อยสิ อ้อ, อีกอย่างหนึ่ง ไม่ต้องปิดผ้ามานะ เขาชอบ
แดด”

“เดี๋ยวนะ” ผมแทรกขึ้น “จูนอิจิคืออะไรกัน”

“ก็ต้นบอนไซที่วางอยู่ริมหน้าต่างห้องนั่งเล่นไง ต้นสน
จูนเปอร์ต้นเล็ก ๆ น่ารัก จัดเหมือนสวนถาดญี่ปุ่น ฉันเลยตั้งชื่อ
มันว่าจูนอิจิ”

เป็นอีกครั้ง, เธอตั้งชื่อโดยไม่ได้บอกผมก่อน เสียงเสียด
ไฟฟ้ายังดังมาจากนอกหน้าต่าง อาจมีบ้านสักหลังกำลังต่อเติม
อาคารอยู่ใกล้ๆ

“นี่คุณไปได้ต้นไม้นี้มาจากไหนกัน” ผมถาม

“ตลาดนัดจตุจักร” เธอตอบ “วันก่อนฉันไปดูหมอมมา
หมอดูบอกว่าดวงดีใช้ได้ แต่หากจะให้ถึงระดับยอดเยี่ยมก็ควร
ปลูกต้นไม้สวยๆ ไว้ในบ้านสักต้น”

“แล้วคุณก็เชื่อหมอดูขึ้นเหรอ” ผมขึ้นเสียงสูงที่คำว่า “ขึ้น
เหรอ”

“เชื่อไว้ก็ไม่เสียหายอะไรไม่ใช่เหรอ ทำไมคุณต้องทำเสียง
แบบนี้ด้วย”

“อ้อ, ขอโทษ ผมไม่ได้ตั้งใจ” ผมทรุดตัวลงบนเบาะ
ปล่อยตัวให้ผ่อนคลาย พยายามนึกถึงภาพเมลอนในจานแก้ว แต่ก็
ถูกเสียงเสียดไฟฟ้าทำลายสิ้น “ผมแค่อยากจะบอกว่าเราไม่ควร
ปลูกต้นไม้ไว้ในบ้าน มันอาจเป็นอันตราย ผมจำได้ว่าต้นไม้พวกนี้

จะปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ออกมาในตอนกลางคืน”

“คุณไม่ต้องกังวลเรื่องนั้นหรอก ก็เราไม่ได้เอามันไว้ในห้องนอนนี่”

ผมเหม่อคิดไปหลายวินาที เราชั้นหรือ

“...อีกอย่าง การมีสีเขียวในบ้านก็เป็นสิ่งดีนี่ ต้นไม้สีเขียวช่วยให้อากาศผ่อนคลาย จิตใจสงบ ฉันอ่านมาจากในนิตยสาร เขาบอกว่าการจ้องต้นไม้สักห้านาทีต่อวันจะช่วยให้มีสมาธิ ทำงานดีขึ้น เมื่อเช้าฉันลองทำดู แล้วก็ได้ผลอย่างไม่น่าเชื่อ หัวหน้าชมฉันว่าวันนี้ฉันทำงานดีเป็นพิเศษเลย คุณน่าจะลองดูบ้างนะ ฉันเห็นช่วงนี้คุณเครียดกับงานอยู่ไม่ใช่หรือ”

“พูดตลกไปได้ นี่แปลว่าฉันนี่คุณจ้องต้นไม้ที่ชื่อจูนอจิก่อนออกจากบ้านนั่นหรือ” ผมถอนหายใจ แะมืออีกข้างออกมาทางแนบลำตัวอย่างไร้เหตุผล

“ก็ใช้นะสิ ทำไมหรือ”

“อืม...ฟังดูเหมือนลัทธิประหลาดเลยละ”

“หยุดกั๊ดฉันสักที ฉันต้องไปทำงานต่อแล้ว อย่าลืมนรดน้ำให้จูนจังด้วย”

“เดี๋ยวก่อน...”

เสียงโทรศัพท์ขาดลง เธอวางสายไปแล้ว

จูนจัง?

ผมวางโทรศัพท์ลงบนโต๊ะ รู้สึกอยากทานอะไรเย็นๆ อะไรก็ได้ที่เย็นจัดจนแซ่แข็งสมองให้หยุดนิ่งเพื่อจะได้ไม่ต้องคิดอะไรอีก ในช่องแช่แข็งมีไอศกรีมโมเวนพิครสเมเบิ้ลวอลนัท ซื้อมาจากที่ไหนเมื่อไหร่จำไม่ได้ ผมกินคนเดียวจนหมดควอร์ต แต่อาการ

ก็ยังไม่ได้ขึ้น ไอศกรีมเชื่อว่ารสชาติแย่มากๆ เพียงแต่ผมไม่ชินกับการใช้ช่วงเวลาพิเศษส่วนตัวร่วมกับสิ่งมีชีวิตอื่น ความสุขหายไปครึ่งหนึ่งเสียคือๆ ความสุขที่ผมเคยได้รับแต่เพียงผู้เดียว ผมรู้สึกว่าบ้านของผมไม่ใช่บ้านของผมอีกต่อไป

หากมองโลกในแง่ดี สิ่งที่เราพูดก็นับว่าถูก ต้นไม้สีเขียวในบ้านช่วยสร้างบรรยากาศร่มรื่นผ่อนคลาย แถมด้วยออกซิเจนบริสุทธิ์ ไม่อาจหาเหตุผลในแง่ร้ายได้สักข้อ ผมคงเป็นคนเห็นแก่ตัวมากถ้าขัดขวางการปลูกต้นไม้ของเธอเพียงเพราะต้องการจับจาลิ้นจี่ตามลำพัง ผมยืนถอนหายใจอยู่ตรงนั้น แล้วอยู่ๆ หัวร่างกายเริ่มร้อนและคันโดยไม่มีสาเหตุ อาการคันไม่มีที่ท่าว่าจะทุเลา เข็มนาฬิกาบอกเวลาสิบเอ็ดโมงครึ่ง ผมรีบอาบน้ำ สัมผัสสายน้ำปะทะร่าง ความเย็นชะล้างอารมณ์ไม่พึงประสงค์ออกไป ผมรู้สึกดีขึ้นเล็กน้อย แต่งตัวเตรียมออกไปทำงาน จนอึจึยงคงยืนหงอยอยู่ริมหน้าต่างไม่ไปไหน สงสัยตาวีงวอนขออนุญาตมาเป็นระยะ และแน่นอน, ผมไม่คิดจะเหลียวมองมัน แม้สักวินาทีเดียวก่อนออกจากบ้าน

ผมกลับมาถึงบ้านราวหนึ่งทุ่ม งานหนักตลอดทั้งวันอย่างที่คิด ผมต้องเข้าประชุมสามชั่วโมงติดกัน กว่าจะสรุปแนวทางของเดือนหน้าได้ก็หกโมงเย็น แม้จะทำใจเตรียมรับมือไว้แล้ว แต่ก็อดเหนื่อยจนหมดเรี่ยวแรงไม่ได้ ภรรยาถึงบ้านก่อนแล้ว ผมแขวนกระเป๋าสะพายไว้ข้างผนัง หิ้วตัวลงบนโซฟา ไม่มีแรงแม้แต่จะเปิดโทรทัศน์ดู วันนี้เป็นเวรเธอทำอาหาร เสียงมีดกระทบ

เสียงไม้ดังมาจากห้องครัวเป็นจังหวะ ฟังดูเหมือนเซลล์แมนกำลังเคาะประตูหน้าบ้าน

บรรยากาศในห้องนั่งเล่นมีอะไรบางอย่างผิดปกติไปจากเมื่อเช้า ผมมองเลยกระถางต้นบอนไซไปนอกหน้าต่างกลายเป็นสีดำสนิท แต่ก็ยังพอมองเห็นเส้นขอบของเสาไฟฟ้าได้อยู่ บนโต๊ะมีกรรไกรวางทับถุงพลาสติกอยู่ นั่นไง, กรรไกรแต่งกิ่งตามจับทำจากซิลิโคนอย่างดี โต๊ะห้องนั่งเล่นที่เคยวางถ้วยกาแฟ จานไข่ดาวและแฮม แก้วน้ำส้ม บรรยากาศซึ่งเช้าที่ผมหลงรักมีอันต้องแปรเปลี่ยนในที่สุด หนึ่งในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์โดนลบหลู่ไม่เหลือชิ้นดี หากวันใดผมเดินเข้าห้องน้ำแล้วพบส้วมพรวนดินวางแทนมิดโถกหนด ก็คงจะไม่ใช้เรื่องน่าประหลาดใจอะไรนัก

เรื่องน่าโกรธอีกเรื่องหลังจากแต่งงาน เราตกลงกันว่าจะยังไม่มีลูกในเร็ว ๆ นี้ เธอบอกว่าเธอยังไม่พร้อม เธอไม่ชอบดูแลอะไรที่เป็นภาระ อยากรู่มเทเวลาทำงานให้ได้มากที่สุด ไม่ว่าคุณแม่เธอจะรบเร้าอยากอุ้มหลานเพียงใด แต่เธอไม่สนใจคำทัดทาน บอกท่านว่ายังไม่พร้อม ผมไม่เคยสงสัยในคำพูดของเธอเลย แต่แล้วกรรไกรแต่งกิ่งนี้มันหมายความว่ายังไงกัน คำพูดที่ผ่านมามีทั้งหมดนั้นเป็นแค่คำโกหกทั้งนั้นหรือ ยิ่งคิดผมก็ยิ่งค้นไปทั้งตัว ผิวหนังบริเวณรอบต้นแขนมีผื่นแดงขึ้นเต็มไปหมด คันยุบยิบเหมือนไข่แมลงวันตัวเบี่ยนนับร้อยกำลังฟักตัวแทรกออกมาจากใต้ชั้นผิวหนัง

ทุกครั้งที่เกิดความไม่พอใจ เรื่องราวเลวร้ายต่างๆ มักจะถูกโยงเข้าหากันอย่างช่วยไม่ได้ ผมต้องสงบสติอารมณ์ให้เย็น ไตร่ตรองทุกอย่างให้รอบคอบ เบื้องหลังการตัดสินใจนี้ น่าจะ

เป็นผลมาจากนิสัยอีกด้านหนึ่งของเธอ จากหน้าเธออาจดูเป็นผู้หญิงแกร่ง มุมทำงาน จัดการทุกอย่างได้ตามลำพัง เรียกได้ว่าเป็นแบบอย่างของกลุ่มธรรมาภิบาลที่ทักซ์ลิทิสตรี เธอแสดงให้เห็นว่าสตรีเพศไม่จำเป็นต้องอยู่บ้านเลี้ยงลูก เธอทำอะไรได้มากกว่าที่ผมคิดอยู่เสมอ แต่ยิ่งเธอพยายามแสดงออกในจุดนั้นมากเท่าไร ก็เป็นการทดสอบความสามารถที่แท้จริงของเธอมากเท่านั้น การดูแลเอาใจใส่เป็นพรสวรรค์ที่เธอไม่อาจปฏิเสธ หยั่งรากฝังลึกไปในชีวิตประจำวัน เสื้อผ้าที่เธอเลือกใส่ตอนออกไปทำงาน ความเข้ากันของสีเสื้อ ความแตกต่างของรองเท้าในแต่ละคู่ เธอใส่ใจในรายละเอียดเล็กน้อยได้อย่างหมดจด นี่ต่างหากเป็นความอัจฉริยะแท้จริงที่ถูกฉาบเคลือบด้วยคำว่าผู้หญิงแกร่ง

จากจุดนั้นผมพอจะสรุปได้ว่า หากภรรยาของผมต้องทุ่มเทให้บางสิ่งบางอย่าง เธอจะทุ่มเทมันจนหมดหัวใจ ถ้าเธอตัดสินใจเลี้ยงลูก นั่นแปลว่าเธอจะทำหน้าที่แม่อย่างสุดความสามารถ การกระทำเช่นนั้นจะเบียดเบียนกิจกรรมอื่นจนหมดหน้าที่การงานของเธออาจกลายเป็นสิ่งที่ไม่มีความสำคัญได้เลยถึงตอนนั้นเธอไม่อาจใช้ชีวิตแบบเดิมได้อีกต่อไป ดังนั้นเธอจึงพยายามปฏิเสธตัวตนด้านนี้อย่างเต็มที่ แต่ใต้อันที่เข้มแข็งกลับอ่อนโยนผิดคาด ในกรณีของต้นบอนไซ เธอคงนึกว่าแค่ต้นไม้ต้นหนึ่ง ไม่จำเป็นต้องทุ่มเทเวลาดูแลมากมาย เธอคิดผิวนิสัยอ่อนโยนของเธอเริ่มแสดงออกมาให้เห็นจากสิ่งต่างๆ ที่กำลังเกิดขึ้น ริมบ้นสีแดงเอย กรรไกรแต่งกิ่งเอย ของพวกนี้เป็นหลักฐานชัดว่าผมไม่ได้ผุดผิด

พอคิดเรื่องนี้ขึ้นมาก็ทำให้ผมรู้สึกหดหู่ขึ้นมาอย่างบอก

ไม่ถูก ในอดีตผมอาจเป็นต้นบอนไซของเธอ แต่ในอนาคตเล่า
 กลิ่นปลาอินทรีทอดลอยหอมเตะจมูก ผมกระสับกระส่าย
 ไร้อารมณ์ เข้าใจแล้วว่านี่เป็นสาเหตุที่ผมรู้สึกไม่พอใจอย่างรุนแรง
 ในเมื่อขนาดต้นบอนไซที่ดูเหมือนจะไม่ต้องดูแลอะไรมาก เธอ
 ยังทุ่มเทดูแลเพียงนี้ แล้วถ้ามีสิ่งใดที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ ผมมีหายไป
 จากชีวิตเธอหรือ

วินาทีนั้นเอง ผมเห็นลูกศรลอยแว้งในอากาศ ด้านแต่ละ
 ด้านลอยคว้างไร้หลักแหล่ง เหมือนแข่งวัตถุในสภาวะไร้แรง
 ไน้มถ่วง พวกมันค่อยๆ จัดเรียงตัวเป็นรูปสามเหลี่ยมด้านเท่า
 ผมนึกถึงการกระจัดที่เคยเรียนในวิชาฟิสิกส์ ผม ภรรยา และ
 ต้นสนจูนิเปอร์เป็นจุดมุม A, B, C ตามลำดับ เรื่อยกันอยู่
 คนละสุดปลายของสามเหลี่ยม หัวลูกศรเรียงกันตามเข็มนาฬิกา
 คล้ายสัญลักษณ์ขั้วประจุไฟฟ้า ขนาดของลูกศรในแต่ละด้านนั้น
 เท่ากัน มีเพียงทิศทางที่ต่างออกไป เราทั้งสามดำรงอยู่ในรูปแบบ
 ของความสัมพันธ์แบบสามเหลี่ยมด้านเท่า วิ่งวนกันเป็นวงกึ่งทาง
 ผมหันลูกศรไปหาภรรยา ภรรยาผมหันลูกศรไปหาต้นบอนไซ
 ต้นบอนไซเองก็คงหันลูกศรมาหาผม ในตอนที่การกระจัดเท่ากับ
 ศูนย์ ทุกสิ่งทุกอย่างวนกลับมาที่จุดเริ่มต้น ทั้งระบบจะอยู่ใน
 สภาวะสมดุล

ผมอยากเข้าครัวไปช่วยเธอทำอะไรสักอย่าง แต่ก็เหนื่อย
 เกินกว่าจะขยับตัวได้ ผมออกแรงกดรีโมต เปิดทีวีดูละคร
 หลังข่าว พลัดเรื่องคุ้นเคยเหมือนเคยดูมาไม่ต่ำกว่ายี่สิบครั้ง
 พระเอกขับรถหรูไปเลี้ยงบรรดาของนางเอก ทั้งคู่มีปากเสียงกันแบบ
 ปลอมๆ แต่ในใจก็แอบชอบกันอยู่ลึกๆ ผมไม่เคยเห็นเรื่องแบบนี้

บนถนนทางหลวงเลยสักครึ่ง ทุกครั้งที่มีการรถชน ผมจะได้ยินแต่คำคำตอและการโทรศัพท์หาประกัน ภรรยาของผมยกอาหารออกมาจากห้องครัว แกงจืดสาหร่าย ปลาอินทรีทอด ลูกชิ้นกึ่งแกงจืดรสชาติกลมกล่อมเหมือนเช่นเคย เรานั่งกินกันเงียบๆ ดูละคร คูยเรื่องสัพเพเหระเป็นกันเอง จนกระทั่งเธอถามว่าผมได้รดน้ำให้จูนอิจิหรือเปล่า

“ลืมไปเสียสนิทเลยแฮะ” ผมตอบ

เธอหันมาจ้องผม “ทำไมคุณถึงลืมได้ละ ก็ตอนเช้าฉันโทร.มาบอกให้คุณรดน้ำมันแล้วนี่”

“ผมขอโทษ...ตอนนั้นใกล้จะสายแล้ว หลังจากคุยกับคุณผมก็รีบอาบน้ำ ออกจากบ้าน”

“โกหก” เธอวางช้อนลงบนจานข้างลูกชิ้นกึ่ง “ฉันโทร.หาคุณตอนสิบเอ็ดโมง มีเวลาดั่งเยอะเยอะก่อนที่คุณจะออกจากบ้าน ฉันว่าคุณไม่รดน้ำจูนอิจิ คงเป็นเพราะคุณไม่ได้สนใจคำพูดของฉันมากกว่า”

ก่อนที่ผมจะได้พูดอะไร เธอลูกชิ้นรินน้ำต้มใส่แก้ว เดินไปหากระถางต้นบอนไซ บรรจงเทน้ำลงที่โคนต้นอย่างเชื่องช้า บรรยายกาศอืดอืดหายใจลำบาก อาการคันลูกลามไปทั่วทั้งตัวเหมือนไวัรัส มีอะไรบางอย่างผิดปกติแล้ว ผมคงแพ้อะไรสักอย่าง หรือว่าเป็นลูกชิ้นกึ่งนั้น

“คุณเป็นแบบนี้มาแต่ไหนแต่ไร สนใจแต่เรื่องของตัวเอง ไม่เคยสนใจเรื่องของคนอื่น แม้กระทั่งเรื่องของฉัน ฉันโทร.มาขอให้คุณทำเรื่องง่ายๆ แค่รดน้ำต้นไม้ คุณยังไม่ใส่ใจ แล้วจะให้ฉันคิดยังไง”

ผมอ้าปากจะพูด แต่เธอชิงพูดต่อ “เรื่องนี้เกิดขึ้นที่ครึ่งแล้ว คุณไม่เคยเปลี่ยน ไม่เคยสนใจฉันเลย”

“เรื่องนั้นไม่เป็นความจริงสักหน่อย” ผมยืนยันปฏิเสธเต็มที่ “คุณอาจพูดถูก ผมอาจจะไม่ได้สนใจเรื่องต้นบอนไซ แต่สิ่งหนึ่งที่ผมอยากบอกคือ ผมสนใจคุณ ผมรับประกันเลยว่าเรื่องนี้เป็นความจริงแท้ ไม่มีทางเป็นอื่นไปได้ คุณก็คือคุณ ผู้หญิงเพียงคนเดียวที่ผมแต่งงานด้วย ผมบอกได้แล้วว่าต้นบอนไซแทบไม่เคยอยู่ในสมองของผมตั้งแต่แรก ไม่เคยอยู่ในห้วงความคิด ไม่มีความหมายไปมากกว่ากระดาษชำระในห้องน้ำ ไม่มีวันจะไปเทียบเคียงกับความสนใจที่มีต่อคุณไปได้ ดังนั้น ในกระบวนการประมวลผลข้อมูลอาจมีการตกหล่นบ้าง ถือเป็นความผิดพลาดของตัวผม แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าผมขาดตกบกพร่อง ในทางตรงกันข้าม นั้นแปลว่าผมสนใจในตัวคุณมากกว่าเรื่องอื่นต่างหาก”

ความเงิบเข้าปกคลุมหลังการพรรณนายาวยืด เธอกลับมาหนึ่งที่เก้าอี้ อารมณ์เธอดูเย็นลงอย่างเห็นได้ชัด ลูกชิ้นกึ่งยังอยู่ที่เดิม ท้องช้อนสะท้อนกับแสงไฟจากเพดานเงาวับ

“ฉันเข้าใจแล้ว แต่ต่อจากนี้ ถ้าคุณสนใจฉันจริงๆ คุณก็ต้องคอยดูแลต้นบอนไซของฉันด้วย เข้าใจไหม”

“คอร์ปัส แคลโลซัม” ผมเอ่ยออกมาเบาๆ

“คะ?”

“ถ้าคุณต้องการจะกล่าวโทษใครใคร ผมใครขอแนะนำ นายคอร์ปัสนี่เลย มันนี่ละ, ต้นเหตุของความขัดแย้งทั้งหมด”

“ใครงั้นหรือคะ ชื่อเหมือนพวกนักกรบชาวกรีกโบราณเลย”

“คอร์บัส แคลโลซัม เป็นส่วนหนึ่งในสมองของสัตว์ เลี้ยงลูกด้วยนม อยู่ตรงกลาง คอยเชื่อมสมองซีกซ้ายกับซีกขวา เข้าด้วยกัน สรีระของผู้หญิงจะมีสมองส่วนนี้มากกว่าผู้ชาย นั่นทำให้ผู้หญิงสามารถทำอะไรหลายอย่างในเวลาเดียวพร้อมกันได้ แต่สมองของผู้ชายจะเน้นไปที่สิ่งเดียว คุณลองสังเกตดูสิ ผู้ชายไม่อาจคุยโทรศัพท์ไปพร้อมกับดูละครไปด้วยได้ ในขณะที่ผู้หญิงสามารถทำได้สบายมาก แกรมทาเล็บไปด้วยก็ยังไม่มีปัญหา ไม่ใช่แค่นั้นนะ สมองส่วนนี้เกี่ยวข้องกับทักษะด้านภาษาโดยตรง ยิ่งมีมากก็ยิ่งทำให้เก่งภาษา นั่นละ, เหตุผลที่ผู้หญิงชอบเรียน อักษรศาสตร์ แต่ถ้าเรื่องดูแผนที่ยังไงก็ต้องยกให้ผู้ชาย ความแตกต่างในเรื่องนี้เป็นเรื่องธรรมชาติพันธุ์มนุษย์ ความแตกต่างอันมากมายระหว่างผู้ชายกับผู้หญิง ส่วนหนึ่งก็เป็นเพราะ นายคอร์บัสทั้งสิ้น”

“เพราะเหตุนี้คุณถึงลืมนำน้ำให้จูนอิจิ”

“ช่วยแล้วละ”

“ถ้างั้นนี่ก็ไม่ใช่ความผิดของคุณ แต่เป็นความผิดของ นายคอร์บัส”

“ผมคิดว่าน่าจะเป็นแบบนี้แหละ”

“เหตุผลฟังขึ้นดี” ว่าแล้วเธอก็ตักลูกชิ้นกึ่งเข้าปาก ต้อง อย่างนั้นสิ บรรยากาศหนักหน่วงคลี่คลายลง ผมลอบถอนหายใจ อย่างโล่งอก

เช้าวันรุ่งขึ้น หลังอาบน้ำเสร็จ ผมยืนอยู่หน้าห้องน้ำเพียงลำพัง
จ้องมองภาพสะท้อนของตัวเองในกระจก ตรวจสอบร่างกายของ
ตัวเองอย่างละเอียด มีตุ่มใสๆ ขนาดเล็กที่ต้นแขน ไม่มีผื่นแดง
แล้ว ทุกอย่างในตอนนี้เป็นเหมือนจะดูปกติ แต่ก็ยังไม่เข้าใจ อาการ
ผื่นคันอาจกลับมาในไม่ช้า เหมือนเสียร้ายที่แอบซุ่มอยู่ในหมู่ไม้
รอคอยจังหวะพอเหมาะ เล่นงานตอนที่การระวังตัวของเหยื่อ
ลดต่ำลง

เมื่อคิดถึงเรื่องอาการคันมันก็น่าแปลก ตั้งแต่เกิดมา
ผมยังไม่เคยได้ยินว่าจะมีใครแพ้ต้นสนจูนิเปอร์ ต้นไม้อาจมีสาร
ประหลาดขับหลังออกมาจากกระบวนการสังเคราะห์ด้วยแสง
พอสูดดมเข้าไปทำให้เกิดอาการแพ้ แต่เรื่องพรรคนั้นไม่เคยได้ยิน
ที่ไหนมาก่อนในโลก หรืออาการคันจะเป็นโรคทางจิต เกิดกับผม
แต่เพียงผู้เดียว จิตใต้สำนึกของผมปฏิเสธการมีอยู่ แต่สายตา
ยังมองเห็นภาพในระบบสามมิติ ความขัดแย้งทางความรู้สึกอย่าง
รุนแรงอาจก่อให้เกิดอาการระคายเคืองที่ชั้นผิวหนัง ในทางทฤษฎี
น่าจะเป็นไปได้ แต่ไม่ว่าจะเพราะสาเหตุใด ต้นเหตุก็เป็นเพราะ
ต้นบอนไซนั้น เพียงแค่อ้างถึงผมก็รู้สึกคันยุบยิบได้ผิวหนัง เป็น
อาการแบบตอบสนองอัตโนมัติเหมือนกับตอนที่มองส้มตำแล้ว
น้ำลายสอ

ผมแต่งตัว เดินลงมาที่ห้องนั่งเล่น ห้องฟ้าวันนี้อย่าง
ขมุกขมัวไม่มีแดดเหมือนเมื่อวาน ผ้า่านถูกเลิกออกไปจนสุด
ริมราว บานหน้าต่างเปิดอ้าซ่า หอบเอาอากาศยามเช้าและเสียง
เลื่อยไฟฟ้าเข้ามาในบ้าน ผมยืนอยู่ตรงบันไดชั้นสุดท้าย จับ
ราวบันไดแน่น มองดูกรรยาใช้กระบอกล้างน้ำพุ่งไปตามลำต้น

และพุ่มใบของต้นสนขนาดจิ๋ว ละอองฝอยโปรยปรายละเอียด
ซีโลมต้นสนจางขึ้นและ กลิ่นดินชื้นติดจมูกเหมือนกับป่าปลูกใหม่
ภาพที่เห็นทำให้ผมอยากเอาเตารีดร้อนๆ มาาบที่ลำต้นจนเรียบ
เป็นแผ่นไม้วีเนียร์

บนโต๊ะมีไข่ดาว ขนมปังปิ้ง ขวดแยมราสเบอร์รี่กับ
เนยถั่ว ผมนั่งลง ทาแยมลงบนขนมปัง กลืนไหม้จากขอบ
ขนมปังปิ้งเข้ากันได้ดีกับกลิ่นดินชื้น ผมโยนเข้าปากเคี้ยวอย่าง
ระวัง เมื่อขนมปังหมดไปครึ่งชิ้น ภรรยาผมจึงเดินมานั่งที่โต๊ะ
เชอกวาดอาหารเข้าปากอย่างรีบๆ

“มีงานด่วนนะค่ะ” เธอว่า หยิบกระดาษชำระขึ้นมาเช็ด
มุมปาก “ฉันต้องไปถ่ายรูบน้ำตักที่สระบุรี น่าจะกลับบ้านช่วงบ่าย
วันอาทิตย์”

ผมเพิ่งสังเกตว่ามีกระเป๋าเดินทางใบจิ๋ววางอยู่ที่โต๊ะ เธอ
ล้วงมือไปหยิบหุ้บลากออกไปนอกบ้าน ผมเดินไปส่งเธอที่ประตู
หน้า

“ฝากดูแลจูนจิ้งด้วยนะค่ะ รดน้ำให้มันวันละสองหน
ตอนเช้ากับตอนเย็น แดดอ่อนแบบนี้คงไม่ต้องปิดผ้าม่าน ถ้ามี
อะไรสงสัยก็โทร.มาหาฉันละกัน”

เธอปิดประตู ปล่อยผมนั่งนิ่งอยู่ที่โต๊ะกินข้าว ทุกสิ่ง
เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วจนผมทำอะไรไม่ถูก

นับต่อจากนี้ไปอีกสองวัน ผมจะต้องใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับ
ต้นบอนไซบ้างนี่เพียงลำพัง ต้องดูแลเอาใจใส่มัน แทนที่จะได้
ใช้ชีวิตอย่างอิสระและสงบสุข เดี่ยวก่อนนะ, นี่มันไม่ใช่หน้าที่
ของผมเลยด้วยซ้ำ

“ถ้าคุณสนใจฉันจริงๆ คุณก็ต้องคอยดูแลต้นบอนไซของฉันด้วย เข้าใจไหม” ผมคิดถึงคำพูดของภรรยา เสียงของเธอก้องไปมาในหัวเหมือนตะโกนผ่านหุบเขาแกรนด์แคนยอน เสียงนั้นทำให้ตลอดทั้งวันผมไม่เป็นอันทำงาน ผมต้องหาวิธีใช้ชีวิตร่วมกับต้นบอนไซที่ซื่อจนอิจิอย่างสมานฉันท์ ผมควรจะทำอย่างไรดีไม่เคยพบพานประสบการณ์เช่นนี้มาก่อน คำแนะนำจากอินเทอร์เน็ตล้วนเป็นไปในทางเดียวกัน เราควรจะปล่อยวาง ไม่ยึดติดกับความเกลียดชัง มีความเมตตาต่อเพื่อนร่วมโลก

ผมเข้าใจในแนวความคิดนะ แต่รู้สึกว่ายากเหลือเกินที่จะปฏิบัติตามได้ เพียงแค่พูดชื่อว่าจูนอิจิ ผมก็กำหมัดหมั่นไล่ขึ้นมาในใจแล้ว ผมเป็นเพียงมนุษย์ธรรมดา มีอึดตาเกาะอยู่เต็มตัว ครั้นจะให้สลัดความรู้สึกที่เกาะแน่นออกเหมือนกับการถอดเสื้อยืด คงไม่อาจทำได้ในทันที แต่หากปล่อยไปเช่นนี้ ผมรู้ว่าช่วงเวลาถัดจากนี้จะต้องลำบากแน่ ผมจะต้องหาทางเผชิญหน้ามัน อย่างไม่เสีย มันก็เป็นแค่ต้นไม้--ต้นสนจูนิเปอร์ที่ชื่อว่าจูนอิจิ

ในสายตาคอนอื่น เรื่องนี้มันออกจะดูโง่งเง่า แต่ผมไม่คิดเช่นนั้น ในบ้านหลังนี้ผมเป็นหัวหน้าครอบครัว ผมถือสิทธิ์ขาดทางอำนาจ โอเค, ผมยอมรับว่าผมเป็นคนโง่งเง่า นี่เป็นคำสารภาพจากใจ สิ่งที่ผมรู้ตอนนี้มีเพียงสิ่งเดียว วิธีเดียวที่จะจัดการกับเรื่องโง่งเง่าจะเป็นวิธีอื่นไปไม่ได้นอกจากการกระทำที่โง่งเง่ายิ่งกว่า

คำถามก็คือ ทำอย่างไรจูนอิจิถึงไม่ใช่จูนอิจิคนเดิม ทำอย่างไรผมถึงจะสามารถประกาศศักดาเหนือจูนอิจิได้ ผมเริ่ม

ร่างแผนการอย่างช้าๆ ใช้ด้านหลังของกระดาษรีไซเคิลในสำนักงาน วาดรูปจุนอิจิ นำแปลกที่ผมจํารูปทรงของมันได้อย่างขึ้นใจ ความหนาแน่นของกอพุ่ม องศาของลำต้น ทุกอย่างถูกบันทึกอยู่ในสมองชัดเจน

ตลอดช่วงเวลาที่อยู่ที่ทำงาน ผมพุ่มเวลาไปกับการพยายามเอาชีวิตรอดจนถึงวันอาทิตย์ ผมคิดว่าจะซื้อฉากบังสายตาวางตั้งไว้ แต่การเอาฉากนั้นมาไว้ในบ้านโดยไม่มีสาเหตุก็เป็นสิ่งที่ไร้สาระจนเกินไป ผมเปลี่ยนใหม่มาจัดการที่ผ้าม่าน พยายามออกแบบบลวดลายให้กลมกลืนไปกับจุนอิจิจนมองไม่ออกว่ามันตั้งอยู่ตรงนั้น ไม่ก็เป็นที่แขวนกระเป่าที่มีรูปร่างเหมือนต้นไม้ ผมคิดค้นสารพัดวิธีในการจัดการกับจุนอิจิ แต่ก็ไม่เจออะไรที่เหมาะสมเลย การซื้อฉากบังสายตา แม้จะใช้ได้ แต่ออกจะเป็นวิธีที่ท้อเกินไป ผมรู้ว่าภรรยาผมต้องไม่พอใจในเรื่องนี้แน่ที่สำคัญ มันเหมือนเป็นการประกาศความพ่ายแพ้ทางอ้อม ผมไม่ต้องการหนีไปจากมัน ผมต้องการชนะมัน ส่วนการพยายามทำให้จุนอิจิกลมกลืนไปกับสภาพแวดล้อมเป็นแนวความคิดที่ไม่แล้ว แต่ก็ยังไม่โดนใจสักทีเดียว

ผมวาดรูปสลับเขียนคำบรรยาย พยายามค้นคิดวิธีไปเรื่อยๆ ท้ายที่สุด ผมเขียนคำคมที่ได้แนวความคิดจากสงครามครูเสด (การเขียนคำคมที่อ่านไม่รู้เรื่องเป็นหนึ่งในพรสวรรค์ส่วนตัวของผม)

‘การสูญสภาพทางความเคารพนำมาสู่การสิ้นสภาพของดินแดนศักดิ์สิทธิ์’

คำบรรยายอาจฟังดูเพี้ยนพิลึก เข้าใจยาก แต่ถ้าตีความ

ให้ง่ายก็จะหมายความว่า ปัญหาใดๆก็ตามจะสามารถเล็กลงได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับมุมมองของผู้สังเกตการณ์ หากเราไม่เคารพในตัว จุนอิจิ จุนอิจิก็จะกลายเป็นเพียงต้นไม้ธรรมดา เราจำเป็นต้องลดขนาดความใหญ่ของปัญหาในจิตใจ ผมตะโกนบอกกับตัวเอง ว่าจุนอิจิไม่ใช่ศัตรูของผมอีกต่อไป มันเป็นแค่หินก้อนหนึ่งที่อยู่ข้างทาง เป็นตัวตลกที่เดินเข้ามาในบ้านเพื่อสร้างรอยยิ้มและเสียงหัวเราะผ่านใบสีเขียวน่าเกลียด ที่จริงสิ่งนี้ก็คือรูปแบบหนึ่งของการปล่อยวาง อาจจะไม่เหมือนสักทีเดียว แต่ดูจะได้ผลสำหรับผมมากกว่า ผมไม่ยากลืมนุนอิจิ ผมอยากเห็นจุนอิจิในสภาพเล็กจิ๋วที่สุดต่างหาก

ผมวางดินสอ ตัดลินีใจกลับบ้านก่อนเวลา บอกคนที่ออฟฟิศว่าต้องรีบกลับไปเฝ้าบ้าน ก่อนกลับผมแวะห้างสรรพสินค้าแถวที่ทำงาน ชื่อของจำเป็นหลายอย่าง ปลั๊กไฟพวง ไวน์จาคอบส์ คริก สองขวด กระจดาษห่อของขวัญ ดินน้ำมันสีขาว ฟ้างานปาร์ตี้ พรายน้ำเรืองแสงรูปต่างๆ และสุดท้าย ดาวสีเหลืองขนาดใหญ่โต ผมเลือกสี่เยลโลว์มีสตาร์ด ช่างเป็นคำพูดที่ดูมีระดับในเวลาจะอธิบายคำว่าสี่เหลืองซีเลียเหลือเกิน

ผมออกจากห้าง บังรถกลับบ้าน จัดการต่อปลั๊กพวง ห่อไวน์ด้วยกระจดาษห่อของขวัญลายการ์ตูน นำมาวางไว้ริมหน้าต่างข้างกระถางของจุนอิจิ ขนาดที่แปลกตาของขวดไวน์และต้นไม้ทำให้ผมรู้สึกแปลกๆ บันดินน้ำมันเป็นก้อนกลม เรียงต่อกันเป็นตุ๊กตาหิมะ ใช้งาดำในห้องครัวมาแปะเป็นตา แล้วค่อยๆ หย่อนลงไปบริเวณโคนต้น ภาพจุนอิจิในมโนนึกเริ่มปรากฏให้เห็นเป็นรูปเป็นร่างอย่างช้าๆ ผมพันไฟปาร์ตี้รอบตัวจุนอิจิ ดิดพรายน้ำ

เรื่องแสงไว้ตรงหน้าต่างเลียนแบบกลุ่มดาวโถบนท้องฟ้า

อีกเพียงนิดเดียวจูนอิจีโอใหม่ก็จะสมบูรณ์ ผมนึกขึ้นได้ว่าในครีมีน้ำตาลไอซึ่งอยู่ ถ้าเอามาโรยไว้ก็จะทำให้ดูเหมือนหิมะตก แต่ก็กังวลว่าจะมีมดขึ้นตามมารีเปลา ผมเลยไม่ได้โรยน้ำตาลลงไป ท้ายที่สุด ผมหยิบดาวสีเหลืองออกจากถุง บรรจุหามุมที่สวยงามที่สุด วางหย่อนก้อนอุจจาระห้าแฉกลงไปบนนั้น สีเขียวกับสีเหลืองขับสีให้กันและกันจนโดดเด่น สีเหลืองขับให้สีเขียวดูเปล่งปลั่งมีชีวิต ส่วนสีเขียวก็ขับให้สีเหลืองดูอัปลักษณ์ไปจนถึงคำว่าน่าขยะแขยง

ภรรยาของผมจะว่ายังไงหนอ ถ้ารู้ว่าจูนอิจีโอสุดท้ายที่รักของเธอกลายเป็นต้นคริสต์มาสก่อนเวลาอันควร เธอจะสุขสันต์ขึ้นมึนหรือว่าจะระเบิดโทสะใส่ผมกันแน่

ที่กลางห้อง ผมยืนชมจูนอิจีโอใหม่ในมุมมองกว้าง ภาพงานเทศกาลในฝันของเด็กทั่วทุกมุมโลกปรากฏอยู่เบื้องหน้า ผมมีความสุขทุกครั้งเมื่อถึงช่วงเทศกาลคริสต์มาส ผมชอบเสียงระฆังและการเฉลิมฉลอง ในตอนนี้จูนอิจีโอกลายเป็นสัญลักษณ์ของความสุข เหนือแห่งชัยชนะสุดเต็มหน้า ผมปาดเหงื่อออกด้วยหลังมือ แม้จะเหนียวล้า แต่ตั้งใจใจปลดปล่อยโล่งสบายอย่างไม่น่าเชื่อ

ในท้ายที่สุดผมก็ได้บ้านกลับคืนมาอีกครั้ง ห้องนั่งเล่นกลายเป็นห้องของผมอีกครั้ง ทุกอย่างดูสดใสสวยงาม แสงสลัวยามเย็นสัมผัสจูนอิจีโออย่างอ่อนโยน เสไฟฟ้าโดดเด่นยวบยาคงจะเป็นเพื่อนใหม่ที่ติดกับจูนอิจีโอ งานเลี้ยงฉลองขนาดเล็กสำหรับเย็นวันศุกร์กำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว ผมสูดอากาศเข้าเต็มปอด แล้วก็คิด

ขึ้นมาได้ว่าออกซิเจนส่วนหนึ่งที่ผมสูดเข้าไปมีบางส่วนที่รับบริจาคมาจากจุนอิจิ แต่คิดก็รู้สึกกระคายเคืองไปทั้งระบบทางเดินหายใจ ผมไม่อยากยืมมือใครหายใจ โดยเฉพาะความช่วยเหลือจากคนที่ผมไม่ชอบชู้หน้าด้วย

ผมเดินไปเปิดหน้าต่าง อากาศสดชื่นไหลเข้าห้องอย่างรวดเร็ว ท้องฟ้าสีฟ้าผสมกับแสงอาทิตย์สีแดงเป็นสีม่วง ลมยามย่ำค่ำพัดอ่อน นกพิราบบนสายไฟกำลังส่ายส่ายตาลอกแลกมีพิรุช เสาไฟฟ้ายังอยู่ที่เดิม รวดตากผ้าบ้านตรงข้ามว่างเปล่า เจ้าของบ้านคงเก็บเสื้อผ้าไปตั้งแต่ตอนบ่าย เสียงเปลือยไฟฟ้าหายไปแล้ว ผมเหลือบมองจุนอิจิในชุดงานวันคริสต์มาสอีกครั้ง ดาวเหลืองขนาดใหญ่บนยอดนั้นดูน่าขนลุกดี ต้องขอยอมรับว่านี่เป็นผลงานคหกรรมชั้นโบแดงอีกชิ้นหนึ่ง นับตั้งแต่ปองแปงที่ทำจากกระป๋องนมในสมัยประถม บางทีพรุ่งนี้ผมอาจจะไปซื้อตุ๊กตาทองเรนเดียร์มาตั้งไว้ข้างๆ ตุ๊กตาทิมะเพื่อสร้างบรรยากาศ

ผมทิ้งตัวบนโซฟา โอบล้อมด้วยความนุ่มของหนังแท้ แก้วตัวโปรดที่ใช้เวลาผ่อนลบสองงวด ผมเพิ่งเห็นว่าอาการผื่นคันหายไปหมดแล้ว เชื่อได้เลย, คินนี่คงเป็นอีกคินที่ผมนอนหลับฝันดี อากาศสดชื่นเย็นสบาย เหมาะแก่การละเลียดไวน์เป็นที่สุด ตอนนั้นผมสามารถจ้องจุนอิจิได้อย่างไม่รู้เบื่อ ผมรู้ว่าจุนอิจิคงมีอะไรอยากจะทำบอกกับผม ผมจะไม่สนใจฟัง ไม่ว่าอะไรก็ตามที่ออกมาจากปากคนที่หน้าตลกขบขันยอมไม่มีน้ำหนักรพที่จะฟัง *ถ้าตอนนี้แกต้องการจะร้องขออะไร ขอให้พูดออกมาได้เลย บอกมาได้เลย โกะเฮเตด บ่นระบายความในใจออกมาให้เต็มที่ แต่ขอบอกไว้อย่างหนึ่งนะ แกคิดผิดแล้วที่มาเป็นศัตรู*

กับคนอย่างฉัน แก่คิดผิดตั้งแต่ก้าวเข้ามาในบ้านหลังนี้แล้ว รู้ไว้เสียด้วย ฉันต้องผ่อนบ้านหลังนี้ถึงหกปี หกปีที่ต้องใช้จ่ายอย่างมีสติ จ่ายเงินอย่างรอบคอบ กินข้าวนอกบ้านไม่เกินเดือนละสี่หน อดทนไม่ซื้อเครื่องเสียงดีทรอยนซ์ที่อยากได้ ความยากลำบากตลอดหกปีนี้แกไม่มีทางเข้าใจได้หรอก แกไม่มีสิทธิ์ที่จะเดินเข้ามาช่วงชิงความสุขคนอื่นไปได้ง่ายๆ ว่าไง มีอะไรอยากพูดจ้ะเธอ เอาสิ, ว่ามาได้เลย ไม่แน่นา ถ้าแกก้มหัวขอร้องบงที่ฉันอาจจะยอมสละเวลารับฟังแกสักนิดก็ได้จ้ะ หิวน้ำจ้ะเธอ ไม่ต้องห่วง ฉันไม่ใจร้ายขนาดนั้น ฉันจะรดน้ำให้แกหลังจากที่ดื่มไวน์ขวดนี้หมดแล้ว

สมดุลงเปลี่ยนไปแล้วจูนอิจิเพื่อนยาก จุดมุมของจูนอิจิเลื่อนห่างออกไปจากผมแสนไกล

การกระจัด ณ ตอนนี้มีค่าเป็นเท่าไร? แม้ใคร่สงสัยอยากถาม แต่ลิ้มมันไปก่อนเถอะ ผมยังไม่ต้องการหาคำตอบในเวลา^{นี้}

• • •

